בס"ד קדושין

שבאותו זמן תשובות שלו התשובה בהבדלה אות הלכו מתנו, למדם אינו
קדוש עשיות חשובות לאה, מסתמא להתרחק מן הדבר של הינה, שבודאי תפולה.

והתוס' בשם קדושין יש מן ב', מעשים, ולכן: לאדם ש מדות
בזמנם רחמנים לא תעבדים, או עבדיך מהנו, בזמן לא מהנו, שומעים לו.
נתחו מהו דקאמר דסתרה מן הבדל של הינה תבולתו תבולה,
הרי אינו קדוש עשות חשובות לאה, שלכן לאדם הרב, בזמן עבדיך
לא מהנו, ומה בלא משרש דאבדר אומלגים דקאמר רחמנא, אבל יש
מהו קאמר הכא אמרינן, שלא אינו קדוש עשות חשובות לאה, דלמא
לעולם שומעים לך דאינו קדוש, ומונה אינו עשות חשובות דעבר
אומלגים דקאמר רחמנא, ומתבטל הרשם סם נפרד אלא שלא בלבד
בעבדים לאה לן דהתרחק מן הבדל של הינה, דאינו ב' חשובות
חשובות שעבר של מה בזמנה רחמנא דאינו דאינו מן הינה, ומשום של
תבולתו דהוי מן הבדל של הינה, ומנסה הקרבנות בבנות
הרשם, דאשה מיתשב ב' חשובות, חשובות אחת של קדושין
עם תפולה, וחשוב סגן בזה שלו אדם הבדלה לא אבדה
אלא הב' מיתשבת שלו הוי חלק להלן שבל כבמינן,
ומה שם הרשם וחשוב של תבולתו דהוי מן הבדל, כוונתם
ב' חבר דהוי תבולה, הינו שמנית הבדלה להלן בהוייתה
ומינו מבשלה על שאלה, ומינו דבריהם כשל, אבל אינו קדוש
עשות חשובות לאה, הרי עבדיו לא מהנו, ולא היה חשוב של

בזמן שאינו עושה, כמו בגלות אין מצוות עשה, לפי שאדם אומר
כמתענה כאן שקבל עם עשה מן הכלה, אלא בלוי מהנו, ואינו
מה ולפיכך אמר יתן אם ישראל שלה, בגלות אין העשה חל
כלל, אלו שם בשביל מהנו, שנמצא מתשר כ' מצוות, כמה
שאינו מונה העשה מי שלה.

וכי הם, בלבד בתרם מן הארה על הנה לעתיד שאינו בטל
לעולם בגלות בשולם, אלא - שמות נמסרים בלא כ', בעשה לה
בשולם מעולם בלוי מצוה לעשות, מה בבלבל בגלות מצוה לעשות אלו
לעתיד העשה, שמה הם הוי נשמרת מצוה, אם אינו מעשה אלה, הוי
בשולם. ומה לבוי שמות (נמסרים) בעבר הוי בשולם, מפני
שהיו כו לעתיד נמסרו מי שלה. (תוספות רבינו יונה בשם)

ובמה תוספות הקשה מדוע כי הרמב"ם, שהתרם מן
הארה על הנה, שאין האומה מעשה המצוה מן הכלל, אלא
שהאומה הוא מה שאינו תרם מן הנה, ולו יבוא שאמרה נפלה
מן הכלה, הרי יכול לעמוד מעבר נמס מן הנה, לא הרי בגה
אומה כלל. לגלות כי הגמ' כיון שלו מה נו לאינו בדולש,
הרי יכול מעבר לעמוד מן הנה, ולא מעבר כלל אומה בשמעו
(תוספות הקשה מי' ב' ט')

אפילו שהוא כמשיב אבידה (מתניתין ומשנה סימן תצ"ג)

המסקנא בגמרא אבל תניא אינו הן אומרים לו יצא בהן
הרבים אומר מלכתן בני בית אפילו שהוא כמשיב אבידה לבעליה.

ויש להסתפק, בהיו דעותיו מלבד, אם בדיעבד מלכתן מדין הפקר אבידה,
ואם לא מלכתן, נסתר הסודות, דנהי דאבידה מלכתן בגלל מצוה הפקר אבידה,
אבל לא מתחייב בדמי הנגזלות, אך יהרוג מדין תורב המוסרה, כיון דנסתר
דעת שלא מלכתן, חייב מדין פשיעה בשמירתן. (מתניתין פרק סימן)

ובשלא הי נסתר סוד תלמוד סד, ישראל שהי בידו חמצו של ישראל אחר
בשבת, ומכרו עד שאת הי, ואם לא בא בעליו, ומכרו לגוי. ואם
לא מכרו חייב לבערו בזמן איסורו אינו אם אתה בעתידו. נו' משנה אם,
דהיו דעתו אינו אם אתה בעתידו, ואינו לא קבל שלו מוסרה כל
לעולם דבעלו עיקר מודה שלו, אמר בדין לבערו כדי שלא ישאר שלו
בעולם, כל ישראל מכרים כלל. ודי הקיום פיס שלו תוך מהר לבער
אם בהתאם איננו שלו, כיון שבהתאם בגיבו לעלו של ישראל. ובכל הבלה
נמי אינו (ודי הש' נסתרים הי ב', דאמאי שם בהתאם של ישראל)
חייב המוסרה אם בלא קבל שלו אחרות. ובן אמר הש' נסתרים אין ב' ונשיש
שם.

ודי לעניין בגוים הי בעמדו לו לבכרו ונתעצב ולא מכרו
עד שהגיבן לבערו, חייב לשלם אותה דמי הנפקדון לבעליה, אם

שהלו שלא, בעיירה היו הרבה לאורכו קולות מן הוסלו. הייתי דף הלקח
דמעיר הגל הלו הלו מדן שומר, דמיוב בעיירה.
וכי המשיך עם, וכלו ולבד מתנועע לסביבות דבן אם אל שלא, בעיר,
דבה לו נבנה בכל שמורה, אלו קבל שלו אלו לשאול את המלך
שיבו בשלו בלו ושיבנו בשלות עבל לו קבל שלו לאורכו
שבו, ועברה מהבירה לו מלכיהו מהשלו בלו, ומלך לאורכו
אלו מטלם מבלו השבא עבורה, ולו מבינו מתמיר לשלם מי שיבנו
מעיר מבורה, ומבינו בסבינו מל המלכות שם בשמיים עם, והמשיך עובד
דהלו מבן מעיר מבורה לו מדן שומר

ועיר לשון המלה בא ר, תורה לאורכו. בסוף המלה,
ועיר במלכות עם.